

Liten resumé från månadsträffen i mars månad 2016

En vacker och ganska varm påskhelg har precis passerat. Tidigare än så här kommer den väl knappast, men kan ju ha ett spann på en hel månad beroende på hur kyrkoåret ser ut just i år. Och visst är det underbart att vi nu har sommartid och att kvällarna blir allt ljusare, och fort går det, en halv timme per vecka.

Lite grådassigt väder var det när jag gick hemifrån och lite sämre ändå när jag klev av bussen i Huddinge. Men det har tydligen inte slagit ner på humöret analyserade jag mig själv, för när jag kom till Tankebacken (alltså Kommunalvägen) så slog det mej att sinnesläget nog avgör om jag, *går uppför backen* eller om jag har en *lång uppförbacke framför mej*. Men idag är det helt klart så att jag *går uppför backen* och det med ganska lätta steg.

Väl framme vid Klockargården har Barbro precis landat med dagens leverans av bröd och andra förnödenheter som behövs för att vi ska kunna servera kaffe till medlemmarna.

Man har inte bara funderingar över hur många som det skall kokas kaffe till utan även över Klockargårdens nya diskmaskin. Denna tingest som är mer som en dator, än som den gamla ”hederliga”, som visserligen nog hade gjort sitt här i världen, men som man ändå hade en viss vana med. Men bara vi hade fått hjälp med någon hemlig igångsättningsknapp, var den nu satt någonstans, så var den här ju faktiskt lättare än lätt.

Men först är det dukning som gäller. Fram med koppar och fat och temuggar och allt vad som därtill hör. När vi kommit halvvägs med dukningen så kommer Pelle med så raska steg han kan och gör direkt anspråk på att få vika servetter, vilket han även gjorde förra gången med (två gånger kan ju lätt ses som en vana, men en god sådan).

Dags för själva mötet, som idag leds utav en viss en ordförande. M a o, han har inte kunnat njuta av det fina påskvädret som vi andra, utan fått intagit Kronblomsläge under täcket. Men efter ett par helt verkningslösa Strepsils så är han ändå redo för dagens vedermödor. Men det vete sjutton om det är så farligt ändå, för kan klarar av att dra en liten historia till allas glädje (utom möjligtvis frun då).

Kent börjar med att höra efter om det har kommit några nya medlemmar. Det hade det inte, så vi får nöja oss med de 92 som har intagit salen idag. Därefter en påminnelse om att vi ska göra oss av med våra gamla 1000, 50 och 20 lappar innan juni månads utgång, som efter det inte kommer att vara giltiga. Men det är så klart vars och ens ensak vilket liggunderlag man väljer. Den vädjan om någon *möjligen* var intresserad av att ställa upp och ta hand om ”fredagsfiket” den 15 april gav omedelbart napp. Bara två platser kvar om någon vill hänga med på Stockholmsrundturen. Ett par intressanta föreläsare kommer att besöka ABF akademien i Huddinge. Den ena är Ibrahim Baylan och den som är extrainlagd och oannonserad är ingen mindre än P C Jersild. *Med detta sagt så var det färdiginformerat för denna gång.*

Nu har vi glädjen att presentera *en man som heter Ove*. Dock inte Rolf Lassgård utan Ove Engström som bara så där, sa upp sig från det då statliga och trygga Televerket för 50 år sedan och har sedan dess försörjt en familj med 5 barn (*fast inte alla 50 åren får man anta*) på *sitt musicerande*. Det verkade inte som det föregicks av en lång tid av fattigdom och konstnärligt lidande utan allt gick bara som på räls. Att Ove var en tvättäkta trubadur bevisade han med att sjunga *Solen glimmar blank och trind* av Carl M Bellman. Alla trubadurer med självaktning

brukar väl sjunga någonting av Bellman. Men med Ove var det lite annorlunda han hade förmågan att omvandla sig själv, till vad som **jag** tror var ett valthorn och det väldigt trovärdigt dessutom. En annan visa var Dan Anderssons *Vårvisa* som han tillägnade sin lillasyster, med ett underbart gitarrackompanjemang framförd av Ove. Motsatsen till denna lite stillsamma visa är den av Ove egenkomponerade Västerortsvalsen innehållande namnen på hela 39 stadsdelar i texten. Men Ove hade ordning på tungan och fick med dem allihop. Den påminner mig om den gotländska kyrkovisan där namnen på gotlands alla 92 kyrkor faktiskt är den enda text som den visan innehåller. Med andlös spänning ville vi ju veta hur det avlöpte för den arma yngling som var så upp över öronen var förälskad i flickan i kassan. Han som blev så djupt förtvivlad över hennes nej som sen blev ett ja. Och denna dramatik ska ni veta utspelade sig i självaste Akalla by. Denna visa hade Ove komponerat själv och hade det varit för några århundraden sen hade den nog klassats som ett skillingtryck. Mycket glad blev i alla fall jag över att Ove sjöng Staffans Percys **Drömmens skepp** som man så sällan hör men som när så sker, sitter kvar länge i huvudet och man gärna nynnär på. Efter de låtar som Ove nu kommer att framföra så kan man onekligen undra till vilken nytta vi har denna oändliga visskatt som vi faktiskt har. Här framkommer det ju att den enda vistext vi överhuvud taget behöver är ju, **När det våras ibland bergen**. Så onödigt av Bellman att sätta text till, **Fjäril vingad syns på Haga** eller mannen som skrev, **My darling Clementine eller Flickorna i Småland** eller den sorgesamma visan om rivningshysterin i Stockholm när **34:an** skulle jämnas vid marken. Just **där** hade det varit trevligare om det hade vårats ibland bergen. Hela salen fick vara med och provsjunga och vi kan intyga att det stämde, texten passade in oavsett melodi. Det program som Ove Engström hade snickrat ihop hette ju *Visor, valser och Volgasånger*. Visor och valser är nu avverkade och då är vi alltså framme vid Volgasångerna. Och med sin djupaste bas och en oherrans massa ”ryska” konsonanter presenterar han nästa nummer. Men som väl är så blandar han ut den med lite ”svenska” vokaler och genast så förstår vi att det är **Entonigt ringer den lilla klockan**, som framförs. Och han klarade hela röststegen ända från djupaste källarvalven till de allra ljusaste tonerna långt ovanför taknocken. Ove försökte ge oss en liten lektion i sångens ädla konst men han hade nog inte observerat vilken målgrupp vi var. Bara det att föreslå att vi ska använda magmusklerna, det är väl en sak men så skulle vi **släppa loss** kalkonhänget under hakan och då kan man undra, såg han verkligen inte att det *redan hängde löst* sedan långt tillbaka. Jag förstår att det måste kännas skönt för Kent att med ärlig blick och utan omkväden få räcka över en blomkvast till Ove som tack för en mycket trevlig underhållning.

Som alltid tar både sorgligt och glatt så småningom slut, så också denna dag. Kvar att glädjas åt denna dag finns, kaffe med dopp (bulle och två sorters kakor) samt lotteriet på textilgruppens alster. Och sist men inte minst en underbar disk att få gotta sig med. Men som Povel skaldar, **underbart är kort**, för disken idag var ju alldeles för snabbt avklarad. Så nästa träff får vi hoppas på större publik (och mera disk) och det tror jag att det blir för då kommer svärmorsdrömmen Rickard Westin och ska försöka att på 40 min dra hela historien från, *istid till nutid*.

Väl mött då.

Eva L